

[Henry Christensen.]

stramning, og at hovedindsatsen nu måtte samle sig om at sikre en stadig forbedret situation for konkurrenceevnen og sikre også i kraft af det perspektiv, redegørelsen om udviklingen frem til 1985 tegner, at den forudne andel af ressourcer, kapitalmæssigt og arbejdsmæssigt, er til rådighed for erhvervslivet fremfor til øget rådighed for det offentlige.

Det er disse to afgørende led, der ikke har fået den tilstrækkelig fremtrædende plads, men en tilbageskudt plads, for den ene dels vedkommende oven i købet en udskudt plads, i den økonomiske politik, socialdemokratiet i aftes fik gennemført. Her var det 2,2 milliarder kr. i øgede indtægter til statskassen og altså begrænsninger, der var det afgørende led.

Samtidig afviser socialdemokratiet og regeringen at interessere sig for indkomstpoltik. Hvor længe tror man man kan opretholde dette standpunkt i det Danmark, hvis erhvervsliv er så vældig afhængigt af, hvorledes vores konkurrenceevne er over for den øvrige verden?

Til gengæld stilles vi over for forslaget om et kapitalmarkedsråd. Det skal bl. a. ses som en særlig venlighed over for erhvervslivet. Hvordan er regeringens holdning, hvis erhvervslivet, hvis Industrirådet, Grosserer-Societetet, Landbrugsrådet osv. har den opfattelse, at det vil være en ulykkelig og uheldig ting at etablere et kapitalmarkedsråd, hvor man vil lade det afgørende blive en politisk tilrettelagt styring fremfor den markedsmechanisme, vi kender i kapitalformidlingen her i landet? Der bliver jo ikke én eneste krone mere kapital ved, at man etablerer et kapitalmarkedsråd. Der bliver mere administration, og der bliver i høj grad farlige politiske perspektiver.

Nej, jeg tror, regeringen skal indstille sig på, at den i meget høj grad vil blive bedømt på, om den evner at opretholde den linje i henseende til begrænsning af væksten i det samlede offentlige forbrug, der blev tilrettelagt under den forrige regering. Jeg vil gerne sige, at her ønsker jeg i hvert fald den nye, hvad hedder det, budget- og økonomiminister al mulig held og lykke til at sætte sig med hele sin vægt tungt på udgiftslovene. Jeg tror, det bliver den afgørende prøve for ham og for regeringen.

Man bliver ikke alt for optimistisk, når man i øvrigt ser regeringens præsentation, heller ikke i tiltrædelsestalen. Den taler pænt om tilbageholdenhed, men vi får at vide, at nu skal der genindføres rentesikringsordning og bruges penge til det, nu skal der flere penge, mange flere penge, til bolig-sikringen, nu skal der mange flere penge til den statslige bygge- og boligfond. Jeg tør nok sige, at hvis man havde interesse i konkurrenceevne og inflationsbekæmpelse, så havde man ikke taget munden så fuld på det område, som man her har gjort.

Vi får at vide, at nu skal nye ekstra udgiftkrævende forslag iværksættes på undervisningsområdet, vi får at vide, at der skal ske andre ting, der koster penge, og ved siden af det har vi alle de nye og nydelige ministres udtalelser. Boligministeren lover jo endnu mere i sine udtalelser til offentligheden, og der står i tiltrædelseserklæringen, at kulturministeren snarest vil have et statsligt tv 2, finansieret af staten, tilvejebragt, og at han snarest vil have sat billetpriserne i teatrene ned; også det skal der bruges penge til.

Den nye socialminister forklarer, at det sandelig som princip skal være sådan, at vi skal have gratis adgang til børnehaver og vuggestuer også for de mest velhavende her i landet; jo, der er udgifter i denne regering.

Jeg må måske give det råd, at regeringen i fremtiden forsøgte at samle sine overvejelser i åbningstalen, sådan at vi ikke skulle bruge dels åbningstalen, dels alle de supplerende ministererklæringer. Det var vist allerede Stauning, der engang sagde — og sådan har den nuværende statsminister måske også tænkt —: jeg har aldrig oplevet ministre, der sagde for lidt, men jeg har somme tider oplevet det modsatte. Må jeg give det råd også til ministre, at man prøver at give en samlet præsentation, at man viser tillid til, at det evner statsministeren at gøre.

Vi har også fået en forureningsbekæmpelsesminister. Jeg vil gerne sige, at jeg tror, der er almindelig enighed i folketinget om, at her står vi over for — ja, det gælder ikke ministeren, men problemet, der ligger bag — en af de meget store aktuelle udfordringer i vort samfund. Det giver også vanskeligheder, og jeg er især glad for, at regeringen erklærer, at det kræver prioritering; her er